

nuværende Tidspunkt af Hensyn til deres Gerning mindst af alle kan være tjente med at blive Genstand for en saadan Villie fra de to Partiers Side. Jeg er overbevist om, at der i Befolkningens brede Lag derved vil skabes en Uvillie imod Præsterne og derigennem — kan jeg gerne sige — imod Kirken, en Uvillie, der let vil afstedkomme, at der i højere Grad end nu vil gro Græs paa den Sti, der fører fra de tusind Hjem til Præstegaard og Kirkehus. Skulde det blive Resultatet, hvad jeg meget befrygter, vil man — men ganske vist for sent — kunne se, at hvad der ved denne Lejlighed eventuelt bliver vedtaget, vil komme til at bære bitre Frugter i den kommende Tid. Jeg forstaar godt, at de, der ser med Modvillie — ja, jeg kan sige med Uvillie — paa Kirken og dens Mænd, vil faa Grund til at glæde sig, hvis disse Lovforslag og disse Ændringer ophøjes til Lov; men jeg kan ikke lade være med i denne Forbindelse at gøre opmærksom paa, at de af os, der er født og opvokset i Kirkens Nærhed, og hvis Fædre før os under skiftende Kaar har søgt Ly under Kirkens Tag i Storm og i Solskin, har Grund til med den allerstørste Beklagelse at se disse Lovforslag og Ændringer vedtaget her i Tinget, fordi vi nærer den Overbevisning, at det kun vil føre til, at Kløften mellem Præstegaard og Kirkehus paa den ene Side og de tusind Hjem paa den anden Side vil blive større end hidtil.

Jeg vil derfor saa indtrængende, jeg formaar, tilraade at stemme, i alt Fald i alt væsentligt, de til Lovforslagene stillede Ændringsforslag ned.

Johannes Lou: Maa jeg først have Lov til at gøre opmærksom paa et Par Trykfejl i Betænkningen. Den ene findes i første Spalte, hvor det omtales, at Udvalget har afæsket Ministeren en Udtalelse angaaende de gejstlige Retter. Der er jo slet ikke Tale herom, der skal staa: Enkekassen.

Den anden Fejl — jeg beklager, at Ordføreren (Henrik Jensen) ikke har villet omtale disse meget betydelige Fejl i Betænkningen, men naar han ikke vil, maa vi andre jo — er, at der mangler et af os stillet Ændringsforslag, som ved en Fejl fra Trykkeriets Side ikke er kommet med. Det drejer sig om at gøre Provsternes Løntillæg pensionsgivende, men det er saa heldigt, at dette udfaldne Ændringsforslag findes i det Lovforslag, der omhandler Forholdene indenfor København, og derved

kan de, der overhovedet vil være med til at gøre Provstelønningerne pensionsgivende, faa Anledning til at stemme for det. Bestemmelsen vil saa, naar den bliver vedtaget for Københavns Vedkommende, mellem anden og tredje Behandling kunne blive indsat paa den rette Plads.

Ved Lovforslagets første Behandling udtalte Venstres Ordfører Sp. 3824, at disse Lovforslag var „højest betimelige og ogsaa rigtige“. Naar man nu ser, hvad Enden paa Legen er blevet med Hensyn til disse „højest betimelige og ogsaa rigtige“ Forslag, bliver man klar over den Kærlighed, med hvilken Venstre omfatter sin høje Minister. Jeg tror, at der overhovedet ikke er en Linie, ikke en Paragraf, der er nøjagtig som det, der blev foreslaaet af den højtærede Kirkeminister i disse „betimelige og ogsaa rigtige“ Ændringer, ikke een. Lovforslagets § 1, der jo indeholdt de betydeligste Ændringer, indeholdt ikke mindre end 27 Ændringer. Disse 27 er nu skrumpet ind til 14. Det kunde jo være meget godt, hvis det var de 14 bedste af Kirkeministerens 27 Ændringer. Men hvad er blevet tilbage? 1 à 2 Ændringer. Og Resten er blevet ombyttet og ændret ved det vise, støttende Arbejde, som Venstre har ydet sin Kirkeminister.

Den ærede socialdemokratiske Ordfører rettede en skarp Kritik mod Udvalgets Flertal, fordi det overhovedet ikke havde taget Hensyn til Lønningsraadet's Bemærkninger. Der er dør at sige, at Lønningsraadet kan man ikke bebrejde noget, thi naar Lønningsraadet er blevet spurgt om Ting, som det erklærer ingen Forstand at have paa og ikke at have Ret til at tage Stilling til — thi det drejer sig ikke om Statslønninger, men om Lønninger for Folkekirkens Præster —, saa har det givet det Svar, som det nu syntes var det rigtige i dette Tilfælde, Ansvar ligger paa Ministeren og det Mindretal, der med Vold og Magt har villet blande Lønningsraadet ind i dette Forhold. Det er ikke Statstjenestemænd, dette Lovforslag drejer sig om, saa kan det ærede socialdemokratiske Medlem Hr. Kammersgaard og det ærede radikale Medlem Hr. Povlsen nok saa meget staa og tale om Statstjenestemænd og drage Sammenligning med andre Statstjenestemænd. Det er Folkekirkens Tjenestemænd, og de lønnes ganske uafhængigt af Staten, lønnes af ganske andre Midler end Statens Tjenestemænd, lønnes af Kirkens egne Midler. Der er den store Forskel, at medens man overfor Staten Gang paa